

אוי קה לספינה שאבדה קברניטה

נפצי המעצאר מיטתו
של קצו המוקדלים הסבא קדישא
פמורדפי שלום שמואל'י יצוק

שפינים מעבודתו פקודש
לימודיו ומעשיו

תרע"ח - תשפ"ד

דבר המערכת

החסרון גדול, חלל עצום הותיר רבנו "הסבא קדישא" בהסתלקותו לחיי העולם הבא.

יש מבינים יותר יש פחות ויש בכלל לא, אך בעצם החיסרון הוא לכלל ישראל.

זה שרבנו הסבא קדישא הצניע את עצמו וכיסה על דרכיו ומעשיו הגדולים, זה אך ורק מראה וממחיש עד כמה כעת הוא חסר, כי ככל שמעשיו של אדם לשם שמים זוכה יותר ומגן בתורתו ומעשיו ותפילותיו עשרת מונים.

רבים הכירו אך יותר רבים לא הכירוהו כלל, לא שמעו ולא ידעו למה, כי כך רצה, אך גם אותם שהכירו ואפילו משפחתו לא חשבו עד כמה רב חיליה וגובריה.

וכעת לאחר פטירתו רבים הצמאים לשמוע ממעשיו, מגדולתו ומדרכיו בעבודת ה' ויראתו, במהירות רבה השתדלנו לערוך ככל שניתן מעט מזעיר מעבודת הקודש של רבינו הסבא קדישא זיע"א.

מנפלאותיו כמעט ולא הבאנו מאומה ואע"פ שרבים הם המעשים, הזמן דחק וגם אין זו המטרה, העיקר זה עבודתו כיצד להגיע לראש ההר, גם רבנו זלה"ה היה בשר ודם, אך עבד ועבד ללא לאות בתורה, במוסר, בפרישות ותפילות, בדבקות במורו ורבנו, בזיכוך החומר, ועל ידי כן עלה ונתעלה.

אנחנו תקוה כי יהיו בדברים תועלת רבה וחיוק בעבודת ה' ויראתו ובמהרה נזכה לביאת משיח צדקנו, ונראה את פניו בתחית המתים בקרוב, אמן.

יוצא לאור

ע"י ישיבת המקובלים

'נה שלום'

רחוב שילה 6

ירושלים

9000-624-02

וע"י ישיבת המיישר

03-5520004

לפניות ויצירת קשר

לסיפורים או תמונות

לספר שאנחנו

מתכננים להוציא לאור נא

שלחו מייל:

m6222560@gmail.com

כל הזכויות שמורות

התמונות באדיבות

ארכיון "בני ישכר"

יחוסו בקודש

רבינו, זקן המקובלים, הנודע בכינוי "הסבא קדישא" רבינו שלום שמואלי זיע"א, חוצב מגזע תרשישים. ראשית מחצבתו בעיר יזד שבפרס, שם נולד למשפחה מיוחסת אשר העמידה דורות של חכמים ומקובלים ידועים.

זקנו (סב סבו) רבי נוריאל זצ"ל, היה מקפיד ללמוד מידי יום כ-40 דפי זוהר, והיה מפורסם כמלומד בניסים ובעל מופת. בעיר מגוריו ידעו הכל, כי רבי נוריאל היה לומד עם רשב"י בכל לילה, והיו מתגלים אליו נשמות הצדיקים שוכני עפר.

בנו ר' רפאל, היה אף הוא כאביו - מקובל, חכם וחסיד. ר' רפאל השתוקק כל ימיו לעלות לארץ הקודש, אך עקב חולי במעיו נבצר ממנו הדבר. וכבר הגיד עליו הצדיק רבי אברהם עדס כי אלמלא היה עולה לארץ הקודש - היה מקבל דרגת רוח הקודש.

בתו לאה, סבתו של רבינו, היתה אישה צדקת, הידועה בסיגופיה הרבים. מידי יום ביומו היתה מונעת עצמה מכל דבר מאכל, ורק לעת ערב היתה טועמת דבר-מה. צדקת זו נשואה היתה לחכם שמואל שהיה מקובל, ונקרא לכהן כרב בדמשק. בתם, הרבנית רחל, אימו של רבינו, היתה ידועה בחסידותה, צדקותה ומידותיה הנאצלות.

מאחר שילדיה נפטרו בעודם צעירים, נדרה לעלות ולחונן את עפרה של ארץ ישראל, וייהלה לזכות בעבור כך לזרע בר קיימא. ואכן, בהיות רבינו אך בגיל חודש, עלתה המשפחה המורחבת בדרך נדודים מפרכת אל ארץ הקודש.

ארץ ישראל נקנית

בשנת ה'תרע"ח, עלה רבינו ומשפחתו לארץ הקודש במסע מפרך על גמלים, בעוברם דרך דמשק. כמה פעמים התבטא, כי זוכר הוא את הימים הקשים של מאורעות תרפ"ט, כאשר היה נער צעיר בירושלים עיר הקודש, וכיצד ראה בעיניו יהודים רבים קורעים את בגדיהם ותולשים

שערות ראשם על האבל הכבד שפקד את עם ישראל. רבינו היה מספר בערגה ובצער, על שאר בשרו רבי ישמעאל הכהן, רבה הנערץ של צפת בימים ההם (שהיה מתכתב עם רבותינו הגאונים ה"ישא ברכה" וה"שדי חמד"), שנרצח על ידי בני עוולה בפרעות אלו, שהיו גם בעיה"ק צפת.

לזכרונו עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

נהגה מיגיע כפיו

כל ימיו חי בעוני ודחקות בכדי לזכות לכתרה של תורה. על אף שרבינו מרדכי שרעבי זיע"א היה מחלק ממון ותגמולים ללומדים בישיבה הקדושה, רבינו סירב ליהנות שלא מיגיע כפיו, ולא הסכים לקבל אף פרוטה מרבי מרדכי.

יעיד על כך מה שפעם סיפר בנו ראש הישיבה שליט"א, כי בנערותו הרבה פעמים לא היה אוכל בבית, והיה מתחמק ואומר כי הוא אוכל בישיבה, והכל בכדי שלא יחסר לאחיותיו. עד כדי כך היה מצבם דחוק מאוד.

רבנו נהנה מיגיע כפיו, ולפרנסתו היה עובד כסנדלר. גדולי ישראל שידעו על מעלתו של רבנו, כדוגמת האדמו"ר מבעלזא, הגאון רבי אליעזר ולדינברג בעל הציץ אליעזר, הרב חשין, משפחת הרב מנצור בן שמעון ועוד רבים, היו באים דווקא אליו בכדי שיתקן להם את נעליהם, ובכך היו מהנים אותו מנכסיהם. האדמו"ר מבעלזא היה שולח גם את חסידיו כדי שילכו לקנות נעליים אצל מורנו ורבנו, לאדמו"ר עצמו היה מו"ר צוק"ל מכין נעליים מיוחדות כבקשת הגבאים. כמו"כ העיד אחד התלמידים ששמע ממורנו זיע"א שפעמים היו מביאים מבית האדמו"ר נעליים

חדשות שהם קרועות והיה ניכר שקרעום בכוונה והביאום לו שיתפרם.

כאשר היה לו די צורכו לאכול בבית, לא היה שוהה בסנדלריה אף לא רגע נוסף. וסיפר בנו מו"ר ראש הישיבה, כי בתקופה מסוימת, כאשר ראו הוא ואחיו רבי שמואל את העוני והדחק, וכי יש רבים הרוצים שיתקנו את נעליהם, היו מבקשים מרבינו שייקח עוד כמה זוגות נעליים, אותם הם יתקנו בעצמם, וכך יהיה עוד מעט ממון בכדי לקיים את המשפחה. רבינו נעתר להם, אך כאשר כבר נכנסו ללמוד בישיבה, אמר להם כי הם צריכים לשקוע אך ורק בלימודם בישיבה.

לבד מהעסק של הסנדלריה, בימי חג הסוכות היה מורנו ורבנו מוכר בחנותו אתרוגים, הדסים, ולולבים, ורבים מגדולי ישראל היו באים לקנות אצלו, כי ראו את הנאמנות והצדקות שלו. ביניהם היו רבי עובדיה יוסף ע"ה, רבי שלום הכהן ראש ישיבת פורת יוסף, הרבנים למשפחת עדס, ועוד גדולים.

גם לאחר שרבינו מרדכי שרעבי מינה את רבינו לעמוד בראשות ישיבת המקובלים לא היה נהנה רבינו מכספי הישיבה אפילו מפרוטה אחת. שכך הייתה קבלה מרבינו מרדכי שהעומד בראשות הישיבה אסור לו להנות מכספי הישיבה כלל.

תלמיד הדבק ברבו

מכל גדולי וקדושי תלמידיו, בחר מורן רבינו מרדכי זלה"ה למנות לראש הישיבה עוד בחייו את רבינו שלום, לפי שהעריך מאוד את נקיית נפשו ומעלת נשמתו העצומה. והיה מכנה אותו "כתר הישיבה".

לזכרון עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

החנויות הסמוכות לשיבה. היו שם חנות סדקית, חנות בגדים, חנות פיצוחים, ועוד, במשך הזמן, כולם נרכשו והצטרפו להרחבת גבולות הקדושה. רבינו המשיך זאת ביתר שאת גם אחרי פטירת רבי מרדכי, עד שהישיבה הגיעה לגודלה כיום.

עמלו וטרחתו לא היו רק להרחיב את שטחה הפיזי של הישיבה, אלא גם את גודלה הרוחני בהרחבת גבולות התלמידים. הוא העמיד כולל אברכים, ומדי חודש בחודשו היה דואג להביא את המשמורות. היו ימים שהיה מרחיק נדוד אל מחוץ לעיר בכדי להביא את הכסף מנדיבי עם, ולתתו לאברכים המסולאים בפז השוקדים על סתרי התורה בהיכל הישיבה הקדושה, ואכן זכה להביא את הישיבה לגודלה כיום בג' בתי מדרש מלא באברכים השוקדים בפרד"ס התורה, חדרי שיעורים ללימוד פשט וקבלה, תפילות, לימודים,

מו"ר מחזיק בס"ת של דודו הכס מאיר רפאל זע"א

עוד מזמן בו היו מתפללים רבי מרדכי ותלמידיו בחדר הקטן שבבית הכנסת "בנא", היה רבי מרדכי מושיב את רבינו על ידו ממש. וכאן המקום לציין, כי במניין זה היו מתפללים אביו של רבינו, רבי שמואל זצ"ל, ואתו עמו אחיו ה"ה ציון ז"ל וה"ה אליהו ז"ל. ואף סב רבינו רבי יששכר ז"ל השתתף במנין זה.

לאחר שנפתחה ישיבת "נהר שלום", היה רבינו נאמן ביתו ואיש סודו של מו"ר רבי מרדכי, שהיה שולחו בשליחויות מיוחדות למען הישיבה הקדושה. מלבד זאת מו"ר

שהכיר בערכו, ובידיעותיו בתורת האר"י והרש"ש זיע"א מינהו להיות שליח ציבור ע"פ הכוונות, וכן בראש השנה מינהו לבעל תוקע לתקוע בשופר עם כוונות הרש"ש בבית מדרשו.

רבינו דבק במורו ורבו, ולא זזה ידו מתוך ידו, עד שלימים אף עזב את עבודתו בכדי לעמוד לימין מו"ר, וכל אשר הוציא רבו מפיו היה בעיניו קודש קדשים. ועל פיו הנהיג את ביתו וגידל את בניו על ברכיו של רבו זלה"ה, אף לאחר פטירתו, היה רבינו מזכירו בסילודין, והיתה דמותו תדיר לנגד עיניו, ובכל עת היה מספר מהנהגותיו ומעשיו בקודש.

הרחיבי מקום אותך

לאחר פטירת רבי מרדכי שרעבי, קיבל עליו רבינו את עול הנהגת הישיבה. אך מני אז הוא טרח ויגע להרחיב את גבולה, כאשר הוא רוכש עוד ועוד בתים מסביב. כמה פעמים שמעו אותו אומר: כל מטר פה נעשה בעמל ויגיעה רבה. לימים, הוא סיפר כיצד הכל החל. היה זה עוד בימיו של רבי מרדכי זיע"א, שהיה שולח אותו מפעם לפעם עם סכומי כסף נכבדים שירכוש את

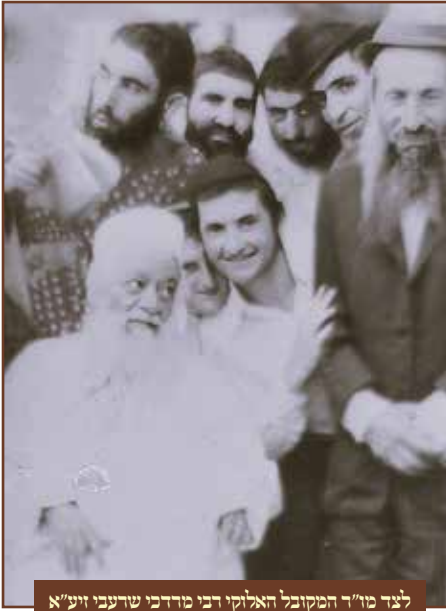
מימין לשמאל בנו ראש הישיבה שליט"א, מו"ר, לצד הראשל"צ הרב עובדיה יוסף זע"א

תיקונים, חלוקת מזון ועשיית חסד, בית תמחוי, הוצאת ספרי קודש, הפצת הזוהר לאין שיעור ועוד ועוד.

סדריו בלימוד ועבודת ה'

סדר יומו של רבינו, היה בלתי נתפס בדורנו. רבינו היה שווה בישיבה הקדושה עד לאחר צאתו של אחרון הלומדים מהישיבה, וכבר היה מתייצב שוב ללימודו

לצד מו"ר המקובל האלוקי רבי מרדכי שרעבי זיע"א

בישיבה מעט אחר הצות הלילה. כך, ששעות שינתו היו מועטות ביותר, ולא פסיק פומיה מגירסא. וכך נהג כל ימיו ושניו ללא לאות ובכח עצום לא נתן שינה לעיניו ואף בימי קנותו עד לפני כמה שנים שחלה היה סדר יומו כמאז בלימוד תפילות וייחודים ברציפות של שעות רבות.

תיכף בקומו בשעת בוקר מוקדמת צדע ברגליו למקוה טהרה, ברך ברכות השחר בכוונה, וערך תיקון הצות ותפילות ובקשות על צער השכינה ועם ישראל, על חסרון בית המקדש, וגלותנו בין אדום וישמעאל.

כשעתיים לפני הנץ החמה, היה מתחיל בהכנות לתפילה ומקיף את התיבה שבע הקפות עם כוונות הרש"ש כמופיע בסידור, והיה מייחד ייחודים.

תפילת שחרית היה מתפלל כמונה מעות מתחילת התפילה ועד סופה ללא דילוגים כלל, בפרט לפי סודן של דברים יש הכרח גדול שהתפילה תהיה

כוונות הרש"ש כאשר לפי סודן של דברים החזרה פועלת במקום גבוה בעולמות עליונים יותר מתפילת הלחש, כאן נציין שתפילת העמידה בכוונות ארכה בין חצי שעה לארבעים דקות וכמוה גם החזרה. רבים עד היום זוכרים את השעות הארוכות שהיה עומד על רגליו ובשלב מסוים כנראה כדי להתעורר ושלא יתפסו הרגליים היה רוקע ברגלו על הארץ.

סיום התפילה גם הוא בכוונה ובלי להרפות, בלי דיבורים, בלי רמזים, בלי להביט לצדדים, כאן נציין שרבנו היה לו מקום קבוע לתפילה סמוך להיכל, במקום זה עמד עוד מזמן מו"ר הרב שרעבי זיע"א, וללימודו היה יושב מימין למקומו של רבנו מרדכי זיע"א שישב סמוך לכניסה לבית המדרש.

לאחר התפילה עבר למקום לימודו ובשולחן סמוך מתקבצים ובאים החכמים רבי אורי נורי ע"ה ועוד מתפללים ולומדים ומתחילים ללמוד חק לישראל, פרק ברמב"ם וסדר בטור ובית יוסף, בתקופה

לצד המקובל חכם יצחק כהודי זיע"א

לפי סדר בניית העולמות וכמו שאמר המגיד למרן הבית יוסף כמובא בספר מגיד מישירים, תפילתו היתה בכוונות ע"ד הסוד שבסידור הרש"ש זיע"א דבר שדורש מאמץ רב וריכוז עצום, מי שעמד בסמוך לו היה חש ומרגיש את הקדושה והעוצמה שיש בתפילתו.

בחזרת הש"ץ היה עוקב מתוך הסידור תיבה בתיבה כאילו מתפלל בעצמו ומכוין את

לזכרון עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

מנחה וערבית, ובדרך כלל למדו בו עץ חיים ושער הכוונות וספר שמן ששון, בסיום השיעור הכין עצמו לתפילת מנחה התעטף בטלית והניח תפילין שמושא רבה תפילת מנחה בכוונות הרש"ש, ובסמוך לה ערבית בכוונות, שכאמור

לצדו של הגאון הרב מרדכי אליהו זצ"ל

כל עמידה כחצי שעה ויותר. לאחר מכן התיישב ללמוד בתקופות מסוימות היו לומדים בחבורה תלמוד בבלי עם כה"ר יוסף ועקנין זלה"ה, והלכות מוסר עם כה"ר שיבלחט"א חכם יצחק ברכה שליט"א, ובתקופה מסוימת למד לבדו, בתקופה אחרת חברותא עם כה"ר רבי אהרן כהן שליט"א. בשעת ערב מאוחרת בסביבות שעה 22:00 יצא לביתו.

משהגיע לביתו אכל מעט ושתה מעט, החליף שיחה עם רעייתו הרבנית ע"ה, וקרא ק"ש שעל המיטה מתוך הסידור בכוונות הרש"ש ועלה על יצועו.

כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת בהתמדה מרובה, ואכן עוד טרם החלו להנהיג בארץ הקודש את שעון הקיץ – כאשר זמן נץ החמה היה בשעה ארבע וחצי, והתפילה על פי הכוונות היתה מתחילה בשבת בשעה שלוש לפנות בוקר, כשעה וחצי קודם הנץ – היה רבינו לומד לאחר התפילה עם תלמידיו ברציפות עד השעה עשר בבוקר. זאת אומרת, שהיו לומדים ארבע

מאוחרת שיעור זה הסתיים, ורבו היה לומד ביחידות בבית המדרש במקום התפילה חק לישראל ושאר לימודים.

בתום כל סדרי לימודיו פנה לחדר מושבו, כאן נציין שלא היה לרבנו חדר פרטי לבד עד מלפני כמה שנים שהוכרחו לכך מחמת בריאותו, אלא היה לו שולחן בחדר שבו היה נמצא מכון הישיבה להוצאת סידורי רחובות הנהר ושאר ספרים, דבר המראה על ענוותנותו הגדולה, שם ישב ללמוד ביחידות, לערוך פדיון נפש, לאכול פת שחרית, ועוד, למד עוד לימודים והתחיל לעשות פדיון נפש לסדר את המאה ושישים מטבעות כסף לייעוד לכוין ולהתפלל על עמך ישראל על הכלל ועל הפרט, לאחר מכן סעד פת שחרית פעמים מזונות בלבד עם כוס תה, ופעמים פת לחם עם חתיכות ירק וכדו', ברך ברהמ"ז בכוונה, ושוב נכנס לביהמ"ד ללימודים, ובדרך כלל למד זוהר הקדוש, ולאחר מכן היה לו ספר מיוחד שסידר לו כה"ר דוד בצלאל נר"ו ייחודים שהיה חפץ בהם, פעמים רבות שהיה עומד כמה שעות בריכוז עצום והופך דך אחרי דף ולא חלי ולא מרגיש מכל הלומדים שמוסבינו, וגם אם באו אנשים לבקשו היו יכולים לעמוד לידו שעות ולא שם לב.

בסיום מסכת בישיבה לצד בנו ראש הישיבה שיבלחט"א

בצהריים (בערך בשעה 13:00) יצא לביתו לאכול מעט צהריים עם רעייתו הרבנית ע"ה ונח קימעא וכבר בשעה 15:00 חזר לישיבה לתת שיעור בעץ חיים כפי שהיה נהוג בזמן מו"ר רבי מרדכי זיע"א שיעור זה נמסר עד

לזכרונו עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

חסידי קדישא ופרישא

לרבינו לא היה שום עסק אחר בחייו מלבד עסק התורה ועבודת השם. מעולם לא התארח בשבתות חתן של נכדיו, ולא נסע לחופשה. את השבתות עשה תמיד בביתו ובישיבה הקדושה, והיה אוכל רק ממאכלי הרבנית, ולא משום מקום אחר. לא הייתה לו תאוה להנאות העולם הזה כלל, לפי שהיה לבו ומחשבתו דבוקות בתכלית הדבקות בבוראו.

נכדיו הרבנים שליט"א מספרים, כי כבר ידעו מראש שאין מה לשכנעו להגיע לשבתות חתן וכיוצא, לפי שאין דרכו לצאת מתוך ד' אמות של לימוד התורה הקדושה. בנו ראש הישיבה שליט"א סיפר, כי אמו הרבנית ע"ה הקריבה מעצמה מאוד לצורך כך, אך היא הייתה שמחה מאוד בזה, באומרה כי תקבל על כך תגמול בעולם הבא שאינה יוצאת לשמחת נכדיה בשבתות חתן, ולא יוצאת מעולם לשום חופשה וכיוצא. ואף שרצונה הפנימי היה לצאת לשמחת נכדיה, הכבוד שהייתה רוחשת לרבינו גבר תמיד על רצונה האישי.

מו"ד שמוח בפנישת הנדב"צ אבא שאול יחד עם אביו חכם שמואל זיע"א, ולגידים מו"ח ראש הישיבה שיבלח"א

מאכלו מידי יום היה אוכל פשוט ובריא כמו למשל בארוחת בוקר חתיכות מלפפונים מעט אשל ולחם, ממש רק לקיים את הגוף, במשך היום היה שותה מים חמים עם מעט קינמון ולימון וקצת סוכר.

שעות רצופות לאחר תפילת שחרית של שבת! וזאת על אף שהיה קם בחצות הלילה וטובל לפני תפילתו וכו'.

ורק אח"כ ירד לסעוד סעודה שניה בביתו. כאן נציין שמו"ר המשיך כך ממש עד שנותיו האחרונות, ואף בעשרים שנה האחרונות שהונהג בישיבה לעשות קידוש ומזונות, הוא לבדו נשאר

בהכנסת ספר תורה לישיבתנו הקדושה

בבית המדרש ופרשו כולם לקידוש וחזרו לשמוע ממנו את השיעור בדעת ותבונה וספר בן איש חי. לאחר סעודת שחרית, הייתה הרבנית הצדקנית מגיעה לישיבה למסור את השיעור השבועי לנשים צדקניות. שיעור זה התייסד על ידי הרבנית שרעבי ובעידודו של רבינו מרדכי שרעבי, והיה כמים קרים על נפש עייפה לכל נשות האזור, כאשר בזמן ההוא עוד לא הייתה מודעות לצורך הגדול לשלוח את בנות ישראל לסמינרים הטהורים וכו', והיה צורך גדול לחיזוק במוסר, בחינוך הילדים וטהרת המשפחה בדרכי התורה.

בזמן שיעורה של הרבנית בצהרי יום השבת, היה רבינו פורש למנוחה קצרה, ולא היה נח יותר משעה זו. בשעה אחת בצהריים כבר היה רבינו בדרכו לשיעורו בתורת הקבלה

בישיבה. בעשור האחרון לחייו, היה נעזר בשיעור זה בנכדו הגאון הצדיק רבי שר שלום שמואלי שליט"א, שהיה מקריא לפניו ולפני הציבור את החומר הנלמד, ורבינו היה מעיר את הערותיו.

לזכרון
עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

מו"ר זיע"א למדתי שזה לא כך אין מה להתבייש אם אכן אין מה לדבר עדיף לשתוק, בכל זאת רוצה לדבר תאמר דבר לימוד, מוסר, וכדומה. שכן פעמים רבות כאשר באו וישבו לצידו יכל לשתוק ולא לדבר דקות ארוכות, ולך דומיה תהילה, השתיקה היא עצמה חשובה וראויה לתהילה.

יתרה מזו גם בשעה שח"ו עשו נגד דעתו או שמע דיבורים שלא לרוחו לא דיבר ולא פצה פה וסגר שפתותיו כשתי ריחיים, לעומת זאת בלימוד התורה גרס ודיבר ברציפות והתמדה.

למד מו"ר האו"ן המקובל חכם יצחק כדורי זיע"א

בסדר לימודו כאשר למד נזהר מאוד על רצף, ובפרט בשיעורים שכולם יהיו מחוברים ועוסקים בלימוד, אירע פעם כאשר למד במקומו בביהמ"ד אחד הלומדים בסמיכות ענה למלפון הנייד שצלצל בכיסו, רבנו בראותו זאת נחרד, תחילה שתק, אך לאחר דקה פנה אליו והעיר לו בכבוד על ההפסק בלימוד ועל החברותא שמתבטלת בסיבתו.

אם אין גדיים אין תיישים

תמיד היה רגיל על לשונו מפשטים שנחרטו בזכרונו ושמעם מפי רבו הגדול כמוהו"ר רבנו מרדכי שרעבי זיע"א, אחד מהמשפטים שהשתמש בהם רבות "אם אין גדיים אין תיישים" כלומר אם לא נדאג לילדים לחנך אותם בדרך נכונה איך יהיו תיישים כשיגדלו מהיכן ידעו כיצד לעשות ולהתחנך, זה

מימינו שלמו"ר מו"ן הראשון"צ רבי עובדיה יוסף זיע"א ומשמאלו הראשון"צ הרב בקשי דרוון זיע"א

במיעוט שיחה

שתיקתו של רבנו היתה לשם דבר, ראו בו ממש את דברי רבותינו מה אומנותו של אדם בעולם הזה ישים עצמו כאילם, שתיקתו היתה עבודה ואומנות, גם כשידע והגם שהיה לו מה לומר היתה לו דעה העדיף לשתוק מאשר לדבר. שתיקה זו לא היתה בטבעו אלא בצעירותו היה כאחד מן המניין, בשלב מסוים בצעירותו היה זה כנראה בשעה שהתחיל מורו ורבו רבנו מרדכי שרעבי זיע"א ללמדו קבלה קיבל על עצמו שתיקה בהיות ובדברי הקדמות מהרח"ו הנקראת הקדמת סור מרע ועשה טוב כתב " דברים שצריך להזהר מהם והאחרון שבהם: כל דבור שאינו של מצוה והכרחי יהיה זהיר ממנו ואפילו דבר מצוה ימנע בשעת התפילה, עכ"ל וגם בשער רוח הקודש לרבנו האריז"ל (דף ו ע"ב) כתב שהתנאי הראשון להשיג חכמה הוא השתיקה ושימנעט בדיבורו כל מה שיוכל, ושלא ישיח שום שיחה בטלה וזה שאמרו זכרונם לברכה סייג לחכמה שתיקה, עכ"ל. ומשהחליט מו"ר בדעתו לנהוג בזה עשה זאת בגבורה גדולה, ובכללות בכל עבודת ה' שלו בכח ובגבורה וללא ויתורים לעצמו, וזה כשלעצמו כלל גדול.

סיפר אחד מתלמידיו שעד שלא הכירו נהג כמקובל בעולם והוא שכאשר שנים שנפגשים ויושבים יחדיו, ואין להם דבר הנצרך לדבר בו, מחפשים ומדברים על דא ועל הא, פשוט לא נעים לשתוק, אצל

לזכרונו עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

להתלונן על מור אביו העושה צומות וסיגופים רבים, וכי היא חוששת ויראה שלא ימות מחמת הצומות. היא ביקשה מרבינו מרדכי שיאסור עליו לצום, ורבי מרדכי אכן קרא לרבינו, וציווה עליו להפחית מצומותיו בכדי שאשתו תהיה רגועה ולא תחשוש. לאחר כמה שנים, סיפר אחד מבניו של ראש הישיבה שליט"א, שהיה אצל סבתו, הרבנית שולמית, וראה כי עת רצון הוא לשאול אותה אודות מעשה זה. הוא פנה אליה בשאלה, מדוע התלוננה על הסבא בפני רבי מרדכי שרעבי? ענתה לו הסבתא, כי כאשר עשתה זאת, אמר לה רבי שלום: "הינך יודעת שאני כפוף לדעת התורה, וכל אשר יאמר אלי רבי איני זו ימין ושמאל. אולם תדעי שיגיעו ימים, שתתחרטי על כך שאת מונעת ממני להתעלות ולהתקרב להשי"ת על ידי תוספת צומות אלו." והוסיפה הרבנית ואמרה, כי אכן לאחר שהבינה את גודל מעלתו של בעלה הגדול

לא התבטא במשפט בעלמא אלא ממש למעשה כשם שרבינו מרדכי זיע"א היה דואג בכל מאודו על חינוך הבנים והיה מחלך כל יום ליריה לילדים שבאו להתפלל ולשמוע ד"ת והאמת שכל שומעי לקחו בזכותו שמו את בניהם במוסדות חינוך של תורה וזכו לבנים יראי ה' ותלמידי חכמים, כך אף מורנו רבי שלום זצוק"ל אימץ דרך זו – ליתן לב

עם מו"ד הגאון המקובל רבי דוד בן זיע"א

עם מו"ד הגאון המקובל רבי דוד בן זיע"א

אשר רבים מגדולי הדור הגיעו לביתו להסתודד עימו בסוד שיח שרפי קודש, וכן ראתה את הישועות הרבים שפעל מברכותיו, היא התחרטה על כך שמנעה ממנו לעשות את רצונו הקדוש.

גם בומנים שגזר עליו רבו שלא לעשות תעניות מחמת המעשה הנ"ל, קיים רבינו את תענית הראב"ד במלוא הדרה. וידוע מה שכתב רבינו אברהם בן הרמב"ם בספרו "המספיק לעובדי ה'", כי ישנם כאלו שבתעניתם לא מתקנים את תאוותם להבלי העולם, ובסוף יום הצום נעשים תאבים לאכילה, ומתגברת תאוות אכילתם עליהם,

על הילדים והיה דואג שכל יום אחה"צ יבואו ילדים ללמוד בישיבה ולהתפלל על עם ישראל והיה ממנה אחראי שיחלק להם ממון.

מלבד זאת כשהיה משוחח עם קרובים או רחוקים בפרט כאשר הבנים היו מגיעים עם אבותיהם התעניין מה לומדים ופעמים שאל מהם שאלות והדריך את ההורים למוסדות חינוך תורניים.

כמה היה מתאונן כאשר באו לספר לו להתחנן שיפעל עבור איזה בן או בת שחס ושלום רוצים להנשא לשאינם בני ברית, והיה אומר איפה שלחתם אותו ללמוד, מדוע אז לא באתם לשאול היכן לחנך את הילד, ומה נעשה עכשיו. וברחמים אך כאב את בן יוכיח ייסרם במשפטים קצרים אך נוקבים, והיה מקבל את השמות ומתחנן לה' עבורם שיחזרו בתשובה שלימה.

הלוא זה צום אבהרהו

בנו, מרן הגאון המקובל רבינו בניהו שמואלי שליט"א סיפר, כי מרת אימו הצדקנית הלכה פעם למורינו רבי מרדכי שרעבי

לזכרון עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

עדם שליט"א: האדמו"ר הגה"ק רבי אהרן מבעלז
 ע"ה היה קדוש עליון וכשהיה טובל רצה שיחליפו
 את המים קודם שיטבול היות שלא רצה לטבול
 במים שטבלו בהם אחרים, ופעם בא לטבול,
 ואמר מישהוא כבר טבל כאן אחרי שהחליפו
 את המים ויברך את הדבר ומצאו שמו"ר זיע"א
 טבל כי היה רגיל לטבול בבעלז שקרוב לביתו
 [ובתקופה בבתי כנה, ובתי אורנשטיין] ואמר
 הגה"ק רבי אהרן מבעלז זצוק"ל אם זה רבי שום
 אזי לא נורא וטבל].

לייחרא שם

בכל עת ובכל שעה, היה מייחד יחודים כפי שכתב
 רבינו האריז"ל בספרו שער רוח הקודש, כשכל
 מכיריו רואים בכל עת את עיניו ומצחו מתאמצים
 תדיר בכך. וידוע שהרמח"ל כתב לידידו רבי
 בנימין הכהן (הרב"ך, בספר "ירים משה" מכת"י),
 כי הטעם שזכה לקבל גילויים עצומים ממלאכי
 מעלה, הוא מחמת שבכל רבע שעה היה עושה
 ייחוד... והאר"י כותב בספרו שער רוח הקודש
 (דף מה:), כי מעלת הייחודים היא המעולה שבכל

ויצא שכרו בהפסדו כי מגביר הוא את תוקף
 תאוותו. אולם אצל רבינו, גם בימים שלא היה
 מתענה, היה פורש מתענוגות העולם הזה מכל
 וכל.

ראשון מימין רבינו אהרן מבעלז
 שני מימין רבי יוסף וולטוך שלישי מימין רבי ציון ברכה

טיהר עצמו בסילודין

רבינו היה מקפיד ללכת למקווה טהרה לפני עלות
 השחר בכל יום כל ימי חייו, ואף בשנות השמונים
 והתשעים לחייו היו רואים אותו צועד בברד
 ובשלג למקווה לטבול במימיו הקרים. סיפר אחד
 מלומדי הישיבה, כי פעם אחת, בשעות לפנות
 בוקר, בשעה שהלך לכיוון המקווה, ראה את רבינו
 כיצד היה מהלך לאט מחמת זקנותו, ולא הסכים
 לאיש ללוותו. מחמת דאגתו לרבינו, הלך אותו
 אחד אחרי רבינו, אלא שמחמת ריבוי הגשמים
 והברד כבר לא יכל להמשיך ללכת אחריו. ואילו
 רבינו, המשיך ללכת בעקשנות רבה, ולא וויתר
 על הנהגותיו בקודש בשום פנים, למרות זקנותו.

ביום שהיה משתתף בלויית המת מיד לאחר מכן
 היה מחפש מקוה טהרה פתוח וטורח עד
 שטובל, אע"פ שפעמים רבות היה זה
 כרוך בטירחה גדולה.

בהקשר לכך יש לציין מעשה
 נורא המעיד על קדושתו והערכתו
 הגדולה אצל גדולי ישראל כפי
 שסיפר הגאון המקובל רבי יעקב

בחלאקה לנכדו שיח"י

התורה... והיו ימים בהם ניתן היה
 לראותו כשפניו כלפי הקיר, ומייחד
 ייחודים דף אחרי דף בריכוז עצום,
 במשך שעות.

כשהיו שואלים ממנו שאלות
 ומבקשים ברכה וישועה, פעמים

לזכרון עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

אלא ללכת להשתטח על קברות הצדיקים אשר היה קשור עימם. יש שהסבירו כי טעמו ונימוקו היה, משום שנודע לו כי ביקשו מעוד מגדולי ישראל להצטרף לטיסה זו, ואחד מן המשמשים בקודש הביא עימו גם כתב של חדשות בכדי שיתעד את הכל, ורבינו לא חפץ בכך, כי הרגיש שיש בזה צד שאינו לשם שמים.

בהגיעם להשתטח על ציונו של בניהו בן יהוידע אשר רבינו היה קשור אליו ביותר, (ועל כן קרא לבנו מו"ר ראש הישיבה על שמו) התפלל רבינו רבות, ולאחר מכן, כאשר ראה את הדאגה הרבה והפחד על בני לווייתו, אמר להם: "שר הצבא (הלוא הוא בניהו בן יהוידע) אומר שהמלחמה תיפסק בחג הפורים!" וכך היה.

רבינו לא הסכים בשום פנים ואופן שיספרו מקדושתו ונפלאותיו, ולא רצה להנות מכבוד או פרסום בעולם הזה. הוא התנגד בתוקף שיפרסמו את שמו בכל מודעה שהיא, בידעו כמה הפסד יש מכך לעולם הבא. כל ימי חייו עמל ויגע יגיעה גדולה בתורה ועבודת ה', ולא לחינם זכה למעלות ודרגות רמות ונשגבות.

אשר יצוה את בניו אחריו

רבות טרח רבינו על חינוך בניו ובנותיו הן במעשה והן בתפילות, ולא לחינם זכה לבנין רבנן, וחתנין רבנן אשר כל רואיהם יכורום כי הם זרע ברך ה' ואף דאג על נכדיו וניניו בכל עת התעניין, שמע אותם, העניק להם, וכמובן התפלל להצלחתם והתעניין בשלומם.

מספר נכדו הרה"ג שליט"א, כי בזמן שהיו הנכדים ישנים אצל הסבתא לאחר לידה וכיוצא בזה, היה רבינו מקפיד בליל שבת קודש שלא להקיצם בעת שהיה הולך למקווה

לדיו ישראל מתכנסים לאמירת סליחות בישיבה 'נהר שלום' בירושלים

היה שותק, עוצם עיניים ומהרהר דקות אחדות, כמו"כ בתמונות של אירועים ניתן לראותו פעמים רבות בעצמות עיניים ושקוע ומכונס בעצמו בדבקות בבוראו.

בסיום השי"ס לצד הרב מרדכי אליהו זיע"א נואם

בורח מן הכבוד

רבינו היה נצפה פעמים רבות הולך בשוק וקונה ירקות ומאכלים לביתו כאחד ממשוטי העולם, ומעולם לא הסכים שיכבדו אותו בגינוני כבוד כראוי לו.

כאשר היה עולה לתורה בעליית 'שישי' בשבת קודש בישיבה הקדושה, אשר כידוע לפי דעת רבינו האריז"ל - היא העליה החשובה שבעליות לתורה, היו כל בני הישיבה הקדושה וחכמיה עומדים אז על רגליהם ושרים לכבודו, כמקובל לשיר לגדולי ישראל, אך הוא התנגד לזאת ולא הסכים לעלות לתורה עד שיפסיקו מהשירה, ובדברים הללו ידע רבינו לעמוד על שלו בכל תקופה.

כל דבר שהיה עלול להגיע לפרסום, היה רבינו מתרחק ממנו כמטחווי קשת. פעם, בזמן מלחמת המפרץ, הוציאה הישיבה ממון רב בכדי לארגן מטוס להקיא עמו את כל ארץ ישראל, ולעשות את סדר התיקון כפי שערך רבי יהודה פתייה במטוס הבריטי בזמן מלחמת העולם השנייה. אך רבינו העדיף שלא לנסוע במטוס,

לזכרון עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

היה מרובה בתפילות מיוחדות על עם ישראל, על הכלל ועל הפרט.

בתפילותיו על הכלל, יחד עם עמיתו המקובל רבי אליהו חמד ע"ה, היה אוסף מידי יום בשעה חמש אחרי הצהריים את ילדי ישראל הטהורים, והיה קורא עמם ברגש רב את קטעי הסליחות ופרקי תהילים עם תקיעות שופר ופתיחת ההיכל, ולאחר מכן היה מחלק להם פרס כספי.

בתפילותיו על הפרט, על הסטנדר העשוי שיש שניצב במקומו הקבוע לתפילת העמידה, היו מונחים באופן קבוע דפים, אשר עליהם היו באים אנשים שונים ורושמים את בקשותיהם לתפילה, אם על זיווג או רפואה וכו'. והרב היה מתפלל עליהם.

בריקוד של מצוה עם חכמי הישיבה

פעמים שהיו רוצים שהרב יעשה 'תיקון', ואכן הרב היה עושה תיקון על ידי עשרה אברכים שהיו צמים ומתפללים, וכן היו עושים תיקון לנפטרים. מלבד זאת, בכל בוקר היה עושה פדיון נפש, ולאחר מכן היה מזכיר את כל השמות של החולים וכל מי שצריך ישועה.

לפעמים היו מזכירים לפניו שמות, אך הוא היה מתחמק בשתיקה, וכך היו מבינים כי ככל הנראה קצרה ידו מהושיע, כשהוא נוהר לא להוציא מפיו הקדוש דיבורים שאינם טובים.

וללימודו, על אף הטרחת המרובה וביטול התורה שהיה נגרם לו כאשר נאלץ לשוב לביתו להעירים לפני תפילת ותיקון. רבנו לא הסכים שהילדים לא יתפללו עמו, לפי שלקח אחריותם עליו, ולכן הוצרך לפקח על כל צעד ושעל ולראות עם מי מתחברים וכיצד מתפללים את תפילתם.

בלמוד 'עץ חיים' עם חכמי הישיבה

יש לציין, שהכל היה אצלו בדרכי נועם, אבל היה כבוד ומורא גדול ממנו, והיה די בהבטה שלו בכדי להזהר ולא לעשות נגד רצונו.

וכן שמענו ממו"ר ראש הישיבה שליט"א, כי בילדותו היה רבינו הולך מוקדם מאוד ללמוד בישיבה בחצות הלילה עם רבי מרדכי שרעבי, ואמו הצדקנית נטלה על שכמה את השכמת הילדים, והייתה מקיצה אותו לפני התפילה בניג החמה, השעה היתה כבר 'מאוחרת', בשעה שלוש וחצי לפנות בוקר, (כאשר עוד לא היה שעון קיץ), ואמו הרבנית הייתה מוליכה אותו לתחילת הרחוב, ומביטה לראות שהגיע בסמוך לרחוב הישיבה, ורק אז חוזרת לביתה. זו היתה מסירות נפשם לתורה ולתפילה.

עמוד צלותהן דישראל

תפילותיו של רבינו נודעו בשער בת רבים, כאשר היה מתפלל כמונה מעות, ומתוך דביקות בה' וע"פ סדר כוונות הרש"ש זיע"א. ומלבד התפילות הקבועות, עוד

לזכרון עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

עול יסבול ולא יבול

סחו נכדיו של רבינו, כי פעם פנה אליהם רבינו לחזקם במוסר, ואמר להם כי על פיו של רבינו מרדכי שרעבי היו שגורות ארבע מילים, אשר

בתפלה ויהודים על קברו של היש"ש הקד'

מי ששמע להן הציל את חייו, ומי שלא שמע - התפרקה משפחתו או שיצאו ילדיו לתרבות שאינה הוגנת. ארבעה מילים אלו הינם יסוד ושורש לכל חייו של האדם, והם: "עול יסבול ולא יבול". וכאשר היה רבינו אומרם, היה חוזר על דבריו כמה פעמים: "עול יסבול ולא יבול".

ואכן, היה רבינו אומר ועושה, כאשר דרכו היתה לקחת את עול התורה ועול ביתו ושמירת דרכיהם על עצמו ללא רחמנות עצמית ועצלות חלילה, ותמיד היה מבקש לדעת היכן כל ילד וילד מסתובב, ומי הם החברים אשר מתחבר אליהם. בד בבד היה רוחש לרעייתו הרבנית ע"ה כבוד גדול, ולכן לא לחינם זכה שכל בניו וחתניו תלמידי חכמים ומרביצי תורה, ובראשם עטרת תפארת מרן ראש הישיבה הגאון הצדיק רבי בניו שליט"א.

החזק במוסר

בכל יום, לפני לכתו לישון, היה רבינו הוגה בספרי המוסר הרבים שהיו בביתו. הרבנית עליה השלום העידה כי זכה לסיים כמה וכמה פעמים את כל הספרייה הגדולה שהיתה בביתו.

דרכו של רבינו היתה, שבכל אחת מסעודות השבת נתן לבניו ובנותיו [ואח"כ נכדיו] לקרוא את דברי המוסר שהיה לומד במהלך השבוע מתוך ה"חוק לישראל", כפי שקביץ הגאון חיד"א מכלל ספרי המוסר ב"יוסף לחוק". פעם סיפר מוריני ראש הישיבה שליט"א, כי כשסיפר זאת להגאון רבי יוסף עדס, הוא כל כך התרשם ממנהג זה, עד שאמר כי רצונו הוא להנהיג כן גם בביתו.

בספר הקדוש "נהר שלום" לרבנו הרש"ש זיע"א (בדף כב טור ד) יש הקדמה שנקראת הקדמת מלביש ערומים והיא בנויה על דברי רבינו המהר"ח"ו בספרו שערי קדושה (חלק ג' שער ב') ויש בה הרבה מוסר ודרך וזהירות האדם בעולם הזה, ומו"ר זיע"א היה רגיל ללומדה ולחזור עליה, ומסופר שפעם הגיע מוקדם ליישיבה והיה לבדו שונה וגורם בקול רם הקדמה זו, ולפנות בוקר כשעלה מו"ר רבי מרדכי שרעבי זיע"א לתפילה אמר לו: רבי שלום את קולך שמעתי בלימוד הקדמת מלביש ערומים אשריך ואשרי חלקך. והיה ממליץ מו"ר לשומעי לקחו ללמוד הקדמה זו פעם בחודש לפחות.

גומל חסדים

כאשר היה יודע על מי שנצרך ודחוק היה שולח לו סיוע בדרכים שלו על ידי זולתו, כמו כן תקופה ארוכה ביום חמישי היה שולח לקנות דגים

ומצרכים לחלק ל ת ל מ י ד י חכמים, ביום שישי בבוקר לאחר התפילה היה שולח בידי אחרים כסף

בשרעבי קודש

לזכרון עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

ונפש, עוד מהתקופה בה היה מרן מגיע ללמוד תורת הקבלה אצל רבי מרדכי שרעבי זלה"ה יחד עם רבינו. רבינו, שהיה מראשי החבורה, היה חביב על כולם. גם מחותנו של מרן (חמיו של מרן הראשל"צ רבי יצחק יוסף) רבי רחמים עטיה, היה מראשי החבורה, ועל כן הקשר של מרן לרבינו היה הדוק ביותר, לאחר שהכירו וידע על רום ערכו.

נשיא מועצת חכמי התורה, מרן חכם רבי שלום כהן זצ"ל, התבטא כמה פעמים על קדושתו של רבינו ואמר, כי זכה הדור שרבי שלום שרוי בו. פעם, באחת החתונות של נכדי רבינו, הגיע מרן ראש הישיבה חכם שלום כהן וביקש לקחת את רבינו למעגל הריקודים בכדי לכבדו, אך רבינו לא הסכים לכך בשום פנים ואופן, עד שראש הישיבה הבין כי זהו רצונו וכבודו, שכן היה משתדל כל ימיו להיות ספון בעבודת השם, מבלי לתת לעצמו שחרור אפילו קל שבקלים, אלא רק להתרכז בעבודתו ויתברך ובייחודיו של רבינו האריז"ל.

בסוד שיח עם הנאמן המקובל הרב מרדכי אליהו זע"א

חכמי ישיבת פורת יוסף, ובראשם מרן רבי יהודה צדקה זצוק"ל ומרן רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל, היו מעריכים את רבינו במאוד, ובמיוחד לאחר שבנו הגדול מו"ר ראש הישיבה שליט"א היה דבק ברבותיו, ובמרוצת הזמן למדו להכיר את מעלת אביו – רבינו, והעריכוהו מאוד.

למספר אברכים שיהיה להם לצורכי שבת, מנהג קבוע היה לו כאשר הגיע בנו או נכדיו לסעודות שבת או לביקור בחגים ומועד בביתו, ביציאתם היה מלווה אותם כברת דרך בשתיקה כדרכו, ופעמים בהמשך דברים לדברים שנאמרו בסעודה.

בכנס הוקדה לתורמי הישיבה לצד הראשל"צ הרב עובדיה יוסף זע"א

הערכתם של גדולי ישראל לרבינו

רבים מגדולי ישראל רחשו לרבינו כבוד רב. ביניהם קדושי עליון מהדור הקודם, כדוגמת חכם מנחם מנשה שבית מדרשו היה סמוך לביתו של רבינו, חכם סלמן מוצפי, חכם עלוואן אבידני, רבי יהודה ליאון פטילון, ועוד קדושי עליון שהיו מגיעים לישיבה ללמוד עם רבינו מרדכי שרעבי, כדוגמת חכם אברהם פטאל, חמיו של מרן הגרע"י, חכם מרדכי עטייה, חכם מנצור בן שמעון, רבי עזרא פרחיה הכהן - אביו של החלבן רבי חיים כהן, רבי אברהם הכהן, ועוד.

מרן הראשון לציון, רבי מרדכי אליהו זצ"ל, כאשר השתחרר מבית החולים לאחר שהות ממושכת, הגיע מיד בצאתו הישר אל ישיבת המקובלים, להודות לרבינו זקן המקובלים, כיון שברור היה לו כי תפילותיו הם אלו שפעלו בשמים עבורו.

גם מרן רבינו עובדיה יוסף היה אוהבו מאוד, ואף התבטא עליו "דיתוב בתונו דליבאי", כלומר, יושב בחדרי ליבי. זאת, מפני שהיו מקושרים יחדיו בלב.

לזכרון עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

התמונה הידועה שהרב היה נראה בייחודים ודבקות

ה ק ד ו ש ה
להתברך מפי
רבינו, בצאתו
היה הולך
ל א ח ו ר י ו
את כל בית
ה מ ד ר ש ,
בכדי שלא
ל ה ר א ו ת
את
לרבינו כנהוג
ב מקו מות
קדושים.

כך גדולי

הדור מכל החוגים והעדות, ראו ברבינו איש
אלוקים קדוש, אשר כל היוצא מפיו יעשה, והיו
באים בחרדת קודש למעונו לזכות ולהתברך מפי
קדשו.

רבים מגדולי ישראל ומועמך בית ישראל הכירו
ברבינו כבעל רוח הקודש יחיד בדורו, וכמה
פעמים התבטא הגאון המקובל רבי דוד בצרי, כי
רבינו שלום הוא 'חד בדרא בקדושתו ובטהרתו'.

לאחר פטירתו של חכם יצחק כדורי זצוק"ל,
שאלו את חכם מרדכי אליהו זצוק"ל מי הוא
ממשיך דרכו של חכם יצחק בדורינו, וענה כי
רבינו שלום ובנו מרן ראש הישיבה שליט"א הם
ממשיכי הדרך בתורת הקבלה ע"פ מסורת חכמי
ספרד.

תם ולא נשלם דרכיו והנהגותיו של רבינו הסבא
קדישא זצוק"ל, אשרי הזוכה לקבל על עצמו
איזה מהנהגותיו ומעשיו הקדושים וללמוד
מקדושתו ופרישותו מכל תענוגי עולם
הזה, להתחזק בדאגה ובתפילה על
הקמת השכינה מעפר על בנין בית
המקדש, ולעלות ולהתעלות עוד
ועוד.

כ"ק האדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א התבטא
פעמים רבות, כי רבינו הינו ראש הל"ו צדיקים
שבדור. וכ"ק האדמו"ר מבעלזא שליט"א, אשר
נקשר לרבינו בלב ונפש עוד בהיות כ"ק מרן
האדמו"ר מגיע לשיעורי הקבלה אצל מרן רבי
מרדכי שרעבי יחד עם מרן רבי עובדיה יוסף ושאר
גדולי הדור הקודם, היה מגיע בקביעות לחדר
לימודו של רבינו, מה שהיה בעבר הסנדלריה של
רבינו, ושם היו ממתיקים סוד בלימוד פנימיות
התורה.

מו"ד בכותל המערבי לצד נכדו
משמשו הרב שמעון שמואלי שיבדל"א

הגאון הצדיק רבי גדליה קעניג, מנהיג עדת חסדי
ברסלב בעיר צפת (אביו של הגאון רבי אלעזר
מרדכי זצ"ל) היה מתבטל לרבינו ביטול גמור,
והיה אומר לשומעי לקחו, על רבינו בזה הלשון
'אני מכיר סנדלר שהוא צדיק אמת'.

המקובל הגאון
רבי יעקב עדס
שליט"א, כאשר
היה מגיע להיכל
הישיבה

בכוס של בירה

לזכרון
עולם

שנים תרע"ח - תשפ"ד

מו"ד זצוק"ל בערוב ימיו

בליטוד חזוהי בקדוש

על קבוץ של המקובל האלקי הרב מרדכי שרעבי זצ"ל

סוכות בשיבה בסוד שיה

באמרת תהלים

בפתחת החיכל

בחפזים על המקובל חבב ציון בירה בשיבתנו הקדושה

שופק את ליבו בתפלה

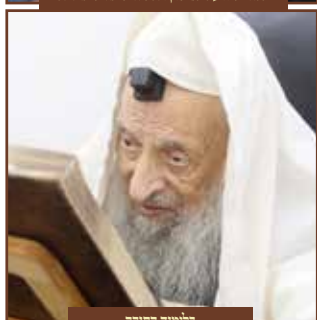
בסוד שיה עם בני מרן ראש הושיבה שיברל"א

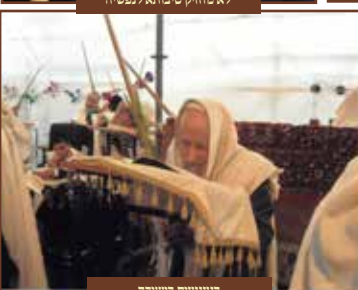
לא מחזיק טיבותא לנפשיה

חשי אריה דרעי סומרך מסוד

בליטוד התורה

בנענעים בשיבה

ביוהדים על קבר הרש"ש

גדולי ישראל במהיצת מודינו ורבינו זצוק"ל

מור"ד במקומו ולצדו המקובל רבני פגזים מוקדסי ע"ה

מסעאל לזמן עמוד ה' ובעקבותיו אל מנצח המייסד, הרב ח' שלום, מרן ראש הוועדה מור"ד, רבי'ס מודני, הרבני'ס עמוד טאמנע הרב לסוד

בערב הקודש לזמן עמודי המייסד ר' בבת ים, מוצג ארצ'ה וראשון בשמיטה

הארמור'ד מועלדות אודון במס של ברהם עם מור"ד

ביקור בשמחה עם הרב שלום בוך זצ"ל

לצד הרב בן ציון מוצג שליט'א בשיבתנו הקדושה

הרב דוד בעניו שליט'א לצד מור"ד

הראשלי'צ הרב שלמה מאיר עמאר שליט'א לצד מור"ד

מסעאל לזמן האמן רבן דוד ר'ס מור"ד מן ראש הישיבה שביבלי'א המקובל רבן אילון הרב יצ"א הרבני'ס ארצ'ה שליט'א

הארמור'ד מבעל'א שליט'א לצדו בנו רבן אודון במקומו אצל מור"ד

רבינו החמיש עשר שליט'א עם מור"ד

הרב האמן אלמן שליט'א לצד מור"ד

הרב שלום בוך זצ"ל נואם בשיבה

מון האמן הרב וישע מסאן זצ"ל בביקור בביתו של רבינו

מון הראשלי'צ רבי זכור וסוף שליט'א עם מור"ד

מו"ד זצוק"ל במועדי השנה

מלימודי גמרא ופירושים במתוו

מיציאתי משמחת נכדו

מנו מרן ראש התישיבה שליט"א במחמט שנה טובה

מלימודי גמרא

בחדלקת נח חטובה

מנוס שיח סמוכא וזו משיח

מקראת המגילה בשנה האחרונה

מלימוד את שנת תורה

מלימוד עם נכדו ראש המגילה רבי וסוף שמואלו שיעוריא

בכוחל המשיבי - בתפילה לביטול נזירות בעם ישראל

מסדר ש"ו משמט עם נכדו מיטמטו מקודש

בהמנה לפירון גפשו מכוונות השישי

בחדלקת החולקה מל"ג בעומר אחרון במצע הישיבה

בשיח ורוקידום מל"ג בעומר לכבוד השישי

במקור בחשדות המגלה

מושיבים ושיבה על קברו

עם פטירתו של עמוד העולם זקן המקובלים

במוהר"ר שלום שמואל זצוק"ל

הוחלט על פתיחת כולל "אוהב שלום" לכבודו ולעילוי נשמתו

הזכויות שלכם

ידיד

12* 250

למלגות ועידוד

מחזיק

632

(כמנין שמו של מו"ר)

שוהף

12* 2000

אחזקת אבך

תומך

12* 750

למלגות ומבחנים

לשותפות ולקחת חלק, הייגו:

02-624-9000